

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 3. SRPNJA 1949.

BROJ 11

Zadaća Učiteljeva

Trideset godina sprovodi Spasitelj širokim i nepoznatim svijetom. On, Bog i čovjek, jest jednostavan tovar. Tihi i vješt, marljiv i okrojeni radnik. A onda nenadano sazrije u Njemačkim oštrima. Napušta dom i posao. Zamjenjuje radnicima i tišinu. Svoju život sa svjetskom pozornicom. Ostavlja obiteljski mir. I odlazi na putovanje, bez mira i odmora. Uništa i tvrda i goru borbu. Nastupa svoj javni maktalni život.

Za svoj zakoniti nastup neće da ima i prećuću i svjedoka. I nalaže ga u odvažnom i oduševljenom Ivanu Krstitelju. On propovijeda pokoru na Jeruzalu. I ima najveći ugled u kidevskim narodima. On dakle daje svjedocanstvo na Učitelja snagom svojih riječi. I još više svojim svetim i besprikornim životom i vladanjem. Svojom ugledom. On je namte priznati prorok t. j. ugledni učitelj Izraela. On dakle svjedoči i pismom pokazuje na Isusa, koji dolazi. I već je među narodom. A to je najvažnije svjedocanstvo.

U zrelim muzejskim godinama stupa Spasitelj u javni život kao Učitelj, znanost. On navješćuje novi predaok stvarni: »Zakon i prorok (Starega Zavjeta)«; istu samo do Ivana. Onda se »svjetlo«; čija vesela vijest — »svadobe«; — o kraljevstvu Božjem«; (Luk. 16. 16.). Ta vesela vijest donosi nove istine, nove zavjete, nova sredstva milosti. Po toj veseloj vijesti se ispunja proročanstvo proroka Isaije: »Zato me je Gospodin poslao: da navješćujem Evanđelje siromasima; da propovijedam sabrobljenim (griješnom) otkup i siljepima vid; da podičem one, koji su sljepi srca; da im navješćim milosnu godinu Gospodnju«; (Is. 48. 18.).

Eto tu si je zadaća postavio Učitelj. I zato je izabrao iz svoja okrovnoga života. I uspeo se na pozornicu svijeta.

Izabrao je Spasitelj, da donese veselu vijest nama stromastima. Mi se doduše svaki dan bavimo svjetlovnim dnevnim događajima i novostima. Ali našu dušu to ne zadovoljava. Ona teži po svojoj naravi; za višim vrhunarnavnim istinama. Mi bismo htjeli, da nam je mnogo toga znano i jano. A to su: život, smisao i zadaća našega života. Svjetlosni svijeta i Njegove blide. Tajni jezik naše savjesti. Naša čuderna prava i dušnost.

Na svja ta pitanja odgovara naš Učitelj sigurno i odlučno. I s pravom: »U Njemu je sakriveno sve blago mudrosti i znanja«; (Kol. 2. 3.). Po Njegovoj snazi i vječnu vječnu dolazi duša do blaženoga ispunjenja svojih najvnutarnjijih siluna i najviših čemuca. On je svjetlost svijeta. I u tom zvu se svjetlo otvara viši, vrhunarnavi svijet. On je najviši i najvrušniji objavio namnoga Boga i Njegova obožnoga života. On nam otkriva, da Božji život nije toliko u Njegovoj svemoti i veličanstvu, nego je više u ljepoti ljubavi i u ljubavi, koja silni nama, ljudima.

Dolazak Učiteljeva na zemlju je najvažnije osobno djelo ljubavi Božje. Nje-

govo djelovanje je neograničeno osobno odanost Bogu: »Bog je toliko ljubio svijet, da je predao jednorodnoga svoga Sina, da nijedna, koji vjeruje u njega, ne pogin, nego da ima vječni život«; (Iv. 3. 16.). Po našem se Učitelju kao vječnu ljubavi nama naslonila. Po Njemu smo postali dionici odanosti i ljubavi nadnaboga Oca. On nam je postao: »Mudrost od Boga i pravda i posvećenje i otkup«; (1 Kor. 1. 30.). U potpunome jano spoznanju darovao nam je najvnutarnju zajednicu s vječnim božanskim životom i zalog, da čemo biti dionici neprolazne nebeske slave: »A koji Oca primis, dođe im život: da budu djeca Božja«; (Iv. 1. 12.). A takova vijest dolazi više i usrećuje.

Nije to sve. I drugo je, što On navješćuje. On hoće osnovati kraljevstvo Božje. On ima biti duhovno kraljevstvo. One ne će biti okrojeni prema zemlji i svjetlovnim prohtjevima. Ono je upravnice prema nebu. I obnašano samo duhovnim vrhunarnavnim

sredstvima i silama. To je Kraljevstvo Božje u nama, oko nas i iznad nas. Bog nam hoće, da vladu u nama, u našem srcu i u svetloj tajnosti naše duše.

Bree je sjedište osjećaja i volje, sređuje i sabralište sviju duhovnih vrhunaja i pokreta. Zato veli Učitelj: »Dobar čovjek je dobar blaga srca svega: čest dobro, a me čovjek u svja srca imao sile«; (Luka 6. 45.). U srcu je dakle bogastvo ili siromaštvo, dobrota ili zloća. Zato naš Učitelj hoće da savlada ljudskim srcem. Jer je u nama kraljevstvo Božje samo onda, ako je čitava naša nutrinja, cijeli čovjek prelet Bogom. Ako u njemu živi sakos, nauka i duh Kristov. Saroz u tom se slušaju te osjećaju i u našem vladanju prema vani, naše okolici i u našem cjelovnom životu.

A to hoće i koji naš Učitelj! To mu je i bila životna zadaća na zemlji. Zato se i štrvovao na Križu. da nam spasi i preporodi.

SVETA MISA

SLAVA OCU I MOLITVE

Svećenik i puk izmollni su Pristup! Tek tada sređena je potpuno duša svećenikova i vjernika. Sada mogu da obračunava srca govore ili pjevaju onaj divni slavojev, kojim su andeli pozdravili božansko dijete Isusa u betlehemskoj štatici pjevalju: »Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis«; — »Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima dobre volje! Jasice su namte prvi žrtvenik na kojem je Isus Krist otpočeo svoje žrtvovanje, na križu ga dovršio, a na našim ga žrtvenicima nastavlja i ponavlja!

Divan je doista taj slavojev! Njime se Svevišnjemu klanjamo i zahvaljujemo i prikazujemo. »Hvalimo Te, klanjamo Ti se, blagoslovimo Te, slavimo Te. Tu zahvaljujemo na sebe, na svoje potrebe. Uzdišemo se iznad zemaljskih našina poput anđela te govornimo Bogu: »Mi Ti zahvaljujemo poradi velike slave Tvoje!«; »Gospodine Bože, Kralju nebeski, Bože, Oče svemoguću! Da, mi zahvaljujemo Bogu, što On jest, što je takav, kakav jest, pun svoje slave. Tu je sadržana i pomirbena molitva. Spasitelja nazivamo: »Jaganjac Božji, koji uzima grijehe svijeta«; s dvostrukom prohtjom: »Smiluj nam se! Zar se može dostojnije zahvaljivati Isusu, koji će dookora saći na žrtvenik, da bude žrtveni Jaganjac, nego kad govornimo: »Jer Ti si sam svet, Ti sam Gospodin, Ti sam Visnji, Isuse Kriste, sa Sv. Duhom u slavi Boga Oca. Amen! Tim ujedno želimo podati Spasitelju naknadu za one strahovite uvreda, poniženja i boli, što ih je dragovoljno podnio poradi naših grijeha.

Kad je svećenik zajedno s vjernicima iskazao Bogu slavu, poklon, zahvalnost i zadovoljština, opet se zaputi od sređine žrtvenika na stranu do misne knjige te govori ili pjeva »skupne«; molitve, što ih je sv. Crkva odredila za dotični dan. Nu prije se svećenik obraća licem prema vjernicima te ih pozdravlja: »Domninus vobiscum«; — »Gospodin s vama i opomene: »Oremus«; — »Ponimo se! Tu se sam Isus«; — »Gospodin«;

stavlja po srijedi između svećenika i vjernika. Sam je namte Spasitelj rekao: »Gdje su dvojica ili trojica sabrala u moje ime, ondje sam i ja među njima.«;

Sve misne molitve svršavaju s imenom Isusa Krista. »Per Domnum nostrum, Jesum Christum...«; per onima saecula saeculorum, a vjernici dodaju: »Amen.«; Po Gospodinu našem, Isusu Kristu, koji živi i kraljuje — po sve vijekje vjekova«; Amen. Sam nam je Isus očebo: »Zaista, zaista vam kažem, ako što uzistete od Oca u moje ime, dat će vam. Svećenik izgovarajući ili pjevajući misne molitve raširi ruke, neka bi naš i to podjednako na onu svetu krvavu žrtvu, gdje je Isus molio naših ređih i. j. čavlina približih ruku. Pratišmo pažljivo misne molitve i srecm i pamet! Misu to molitve nama tuđi! To su molitve naše, zajedničke, molitve svih vjernih katolika, molitve one velike Bože zajednice t. j. sv. Crkve katoličke, kojoj je glava sam Isus Krist, a mi udovi.

Nitko neka se ne boji, da će učestvovati cijelom dušom u molitvama misne žrtve zapostaviti ili isključiti svoje vlastite molitve i osobne potrebe! Svoje potrebe na možemo bolje Bogu preporučiti, nego kad ih uključimo, uronimo u misne molitve, u kojima sudjeluje ne samo čitava sv. Crkva — borbeno od milijuna vjernika, nego i zbor svih anđela, svih svetaca i pravedničkih duša u čitavili zajedno sa samim Isusom Kristom! Naša molitva, ako je samo osobna, silnija je onim sitnom i hladnom zrcu tamjana. Kad je pak stavimo u žrtvu misnih molitva, u onaj gorieli plamen Isusovih molitva, unali prijestolje Oca nebeskoga. Misne molitve zato ne počinju sa »A«, ne glase: »Amen«, »Amen«, »Amen«, već u množini: »Mie«, »Nade«, »Nana«, »Prateći misne molitve i sjedinjujući svoje, mi tako ređi izdišemo iz sebe trak okužen našom zajednicom, a udišemo svijetli zrak Sv. Crkve, vrhunarnavnu silu Duha Svetoga.

ŠTO DA MOLIMO?

Duhovna i nadnaravna dobra jesu jednina dobra, koja nas čine istinski dobrima, i koja naš jedina vode k najvišem dobru, k Bogu i vječnom blaženstvu. Ta dobra treba da u prvom ređu želimo i da naše molitve budu u prvom ređu za njih izrečene. Već je poboljni Tobja mislio na to u riječima, koje je izrekao svomu sinu: Hvali Boga u svako vrijeme i molj Oca, da upravlja putove tvoje i da svaki tvoj namte djelo u te dobru, kako kaže s. Toma, koja se ne mogu zlorabiti, kod kojih nema grijeshnog svršetka, dobra, koja naš privode sve bliže našem nadnaravnom određenju, i za koja su sveci vazda vruee Boga molili.

Osim duhovnih dobara mogu i vremenita dobra biti predmetom molitve, ali samo, prema riječima sv. Tome, kao pridodatak glavnim dobrima i samo na drugom mjestu. Sam Isus Krist uči, da je kraljevstvo Božje i sve, što se na nj odnosi, prvi predmet naše molitve, a sve drugo je samo kao dodatak najvećemu od svih dobara. »Isušite, veli On, najprije kraljevstvo Božje i pravdu Njegovu, a sve drugo će vam se dodati.«; Sv. Augustina zamati te riječi, da mi možemo moliti na prvom mjestu za kraljevstvo Božje, t. j. za krepostan život, koji naš vodi u nebo, kao za svoje latinsko i nužno dobro, za sve drugo toliko, koliko naš pomaže, bla postignemo ono prvo veliko svoje dobro. Sto se izravno protivl spasu duše i časti Božjoj, ne može i ne smije nikako da bude predmet molitve. Takove su molitve uvreda Bogu i izravnu Božju sružbu prije nego milost. Može se moliti od Boga zdravlje, dug život, blagoslov u djeli iz plemenitih razloga.

Ali bila bi preuznost moliti od Njega ljepotu tijela s nakinom, da se zadovolji taštini i da se drugome dopadne. Uostalom mora čovjek, kako i sv. Toma opaža, dok molj za zemaljska i naravna dobra, moliti ih u uvjetom: ukoliko to služi na slavu Božju i ukoliko je potrebno za spas duše. Kad bi sv. Funcije imenik molio za bolesnika, zapitao i druge, koji su što trpjeli, dodao bi: »Ipak Ti, Gospodine, bolje znaš, šta je za spas ove duše bolje.«; Bez sumnje znađe Bog kao bezgranično mučar i svemoguć liječnik, bolje nego mi, štati nam je za spasenje najpo-trebnije. U mnogo je slučajeva za nas voće milosrđe s Njegove strane, ako nam molitvu ne ušilja, nego ako nam molitva. Zato treba da se u molitvi prepustimo Njegovoj očinaskoj dobroti, i da za zemaljske stvari ne molimo u takovim žarom, kao za duhovne. Jer bi se tada moglo činiti, da više cijelimo zemaljske stvari, nego li vječne i nebeske.

JUDELJE POSVEĆENJA PRESVETOME SRCU — Ove godine se navršava 50-godišnjica enciklike Pape Leona XIII., kojom je pozvao čitav katolički svijet, da se povodom jubilarne slave svetosvom Crvi enciklike, koja počinje 1. j. tj. 28. svibnja 1899. Povodom jubileja ove enciklike Papa Pij XII. je izdao posebno pismo, u kojem spominje plodove, koji su siljedili posvećenju cijeloga svijeta Božanskom Srecu. Pij XII. poziva katolike svijeta, neka u jubilarnoj svetloj 1950. god. obnove zavjet posvećenja Presvetom Srecu i neka na taj način proslave ovu znamenitu 50-godišnjicu.

Presveta krv.

Krv, krv... Ove je riječi izvikivala sv. Katarina Sijemska na sjome samrtnom krevetu. Htjela je time kazati, da ona sve svoje poudanke je stavila u svega dobra djela, nego u predajanje krvi Isusovo.

Tako je govorila umrla Svetica. Sto bismo morali kazati tek mi, koji nismo sveci?

Cijeli je mjesec srpanj posvećen predagorenoj Krvl Isusovoj. To je dakle i euharistijski mjesec. Bozanska krv Isusova ne tece samo u kalezu nakon Pretrbove, nego i u presvetoj Tijelu Isusovu pod gollimama sv. Hostije.

Uzama je savršeni i ujedno dirljivi misao, da je onaj koji je Sirozičelj milijarda svijetla, bio sa svaki ljudskim tijelom uzeti Krv samo zato, da je onda protječe za nas do posljednjeg kapi.

On je time postupao vrlo rasipno. Njegovo krvavo znanjenje u vrlo getemerkom biljeke tako obilna, da je samo bila mala nakvašenja. U Plavnoj je sudnici čitrala presveta Krv pod nozarima krvnika. U vidljeno trnava hranjiva ona je u malim potocićima tekla po Njegovu telu i obrazima. Kod raspijanja bile su Njegove ruke i noge izvori, iz kojih je On krvario. I podgrijanja je kapljica Krvl istekla iz Njegova prohodna boka.

Sve je to bilo u cilju spasenja čovjeka. Njegov se darok djelovao, paun talna, proteče do konca svijeta. Pila se, da ih je ovo pitanje Krvl još uvijek djelotvorno? Da li smo mi bilo u kahvo? činjenički veći a samo božanskom Krvl!

Odgovor na to pitanje glasi: alemenofotio kao neka čudotvorna mreža kalem i velova razgranata po cijeloj Krvl i svim krajevima dostajna, a to se Sakramentni lavor, iz koga se hrane i napajaju svi ti kaniži, tek Krv Isusova. Htjelo god pota jedan Sakrament primamo, a napose hoiško god putu se pričestojeemo, napajamo se iz toga vrela.

U sv. Misli teče božanska Krv pota na, ne duhoviti, nego i tako mo otkravljeni su habelni raspidi ni otvarati stolnjaci. Ona je doista Krv Janjeva, koje osuđuju grijeh svjeta. Doista su tada naše duše poškropi? mečom Krvl, kao što su to bili Ivan i Magdalena pod Križem na Kalvariji.

Mi smo ipak katolički naivni, ako sa nam danas daleka ona svetostekle, kao koga su pričinjavili kršćanima bila savima naravna.

Razumijevaje onda, što je Krvla sveća na I. srpanja posebna svetohinjom predagorenu Krvl Isusove.

Ona znade bolje nego mi, da je ta Krv jedan od glavnih sastavnih dijelova božanskoga i čovječanskoga Tijela i prema tome naše božanskoga.

Ona znade, da je kraljevsko-djevičanska Krv blagoslovljeno oruđe, kojim je Sin Božji izvršio djelo Otkupljenja. Ona znade, da je ta Krv udalila sveto osuđe Spašenja do konca svijeta.

Počinu u čloin naše sv. Krvle! Postojimo dakle u njome i obosvajamo ona predagorenu Krvl, jer u svakoj arijenoj kapljici struji Božanstvo.

Budimo zahvalni za ovu Krvl. Jedna namne niznja kapljica više vaze, nego najlijepi rinhov.

Činjemo dakle naše Sakramente. Činjimo milostivo svakom Sakramentu, na svakoj milosti više kapljice predagorene Krvl.

Cijenimo svaku sv. Misu, naročito nedjeljne sv. Mise, jer u svakoj teče presveta Krv za nas, za naše žive i mrtve.

Iskoristimo je također za Krvu i Bomevina. Često molimo: sveti Ti, o presveta Krvl ljepota, koje te nas sve srećenke i vjernike povući u jedinstvo! da nas nitko ne rastavi i ne pobjeđi!

Gledajmo i promatrajmo pomenu osima vjernika sv. Križ, taj krvavi spomenik našega Spašenja!

ZNANOST I BRATSKA LJUBAV.
Požnati francuski propovjednik o. Rihard propovjedaoh je nedavno u parizkoj katedrali Notre Dame i tumačio vjere istine, gledane prema najnovijim znanstvenim istraživanjima i otkrićima. Glavna misao njegove propovjedi bila je: znanost sama po sebi vodi nas unaseret ogromnih katastrofama, sama vješt atom naša ta Krv udalila se od svoje držali sječa nauka bratstva ljubavi Isusa Krista! Ispunjavaje i održavaje Evandjelja je istinu posljednja goda našeg vremena.

K Isusu dode čovjek iz naroda i reče: „Učitelju, dovodoh tebi svoga sina, u kome je nijemi duh, koji govje god ka uhvati, baka ga, a on se pieni i škrtače zubima i susi sus Isus upita: „Koliko ima vremena, kako mu se to događa? A on reče: Od djetinjstva! I tako ga baka u vrtu i vodi, da ga pogubi. Nego ako što može, smiluj se nama i pomoi nam. A Isus mu reče: Ako možeh vjerovati, sve je moguće onomu, koji vjeruje. Tada povikavi otac dječaka reče sav u suzama: Vjerujem, pomoi mojemu nevjerniku. A Isus zaprimie nečistomu duhu govoreći: Nijemi i gluhi duh, ja ti zapovijedam, iziđi iz njega i više u njega ne uzalđ! (Mk 9) Nočisti duh ostavi mladića, i Isus ga uzme za ruku i pređa on.

Isus traži od osuđenika prije nego e izvijestiti sina Isusa, traži vjeru ne samo ovom, nego i tolikim drugim zločinima. On traži vjeru u Oca nebeskoga. Traži vjeru u sebe kao Sina Boga. Traži vjeru u Isusa, u Isusa i u svoga djela, što ih je činio. Sve treba vjerovati, što god je Bog objavio i što nam katolička Krvla predaje kao vjerovanje. Svu, čitavu i punu, vjeru je tražio Isus od Apostola i svih vjernika. Svu, čitavu i punu, vjeru je tražio i traži katolička Krvla kroz svu vremena od svih svetih vjernika, dok bude svjeta i vjeka.

Ima istina u svetoj vjeri, koja su dakle našoj vjeri, i na to lako i ando vjerovati. Ali ima i takvih istina u svetoj vjeri, koje su slaboj ljudskoj naravi neugodne, pa narav zasrte od njih. Međutim treba jedne i druge istine jednako vjerovati, jednako isto drži. Mi rado i lako vjerujemo, da postoji nebo sa svim divnim darovima Božjim, koji savim smiraju i u svoj punini zadovoljavaju sve težnje i naspjete naša i tijela, uma i srca našega.

Ali jednako vjerom treba vjerovati i to, da postoji pakao, mjesto vječnih muka, iz kojih nikada nema izlaza, makar je ta istina našoj naravi teška. Nijma je dugo istina, da je Bog milosrdan, i do suza smo ganuti, kad u Svetom Pismu čitamo dokaze Božjeg milosrđa. Tako od nas nije bilo teško dirnuti kaži smo štiti, kako je Bog bio milosrdan s Davidom, s Marijom Magdalenom, — sa žonom preljubicom, pa s nevjernim Tomom, sa šibifim Petrom, sa skršenim razbojnikom? Ali jednako vjerom treba vjerovati, da je Bog pravda, te nagraduje dobro a kazni zlo, hako je što zasluho: „ier Bog ne gleda, što je člo“ (Riml) 2, 11). Mi rado vjerujemo u pravdu Božju, da će Bog kazni, ali ovdje, koje nam kaže, Ali Isus traži, koje nam kaže, da će Bog kazni i nas, kad ma drugomu činjeno zlo.

Mi ne možemo i ne smijemo birati sami odvratiti, što čemo vjerovati, a što ne čemo vjerovati. Čina čemo tako postupati, što namo vjerno sego Krivovjerju i nevjernosti. Gdje sta u čestiti obitelji našl čestito odgojena sina, koji bi se usudio reći: nečestitost? Ono cu mislati, a dugo ne čestiti sin naša u svemu; čestitost je voljo vjerna svetinja. Tako treba da bude i nama svima svetinja volja Božja.

Ne smijemo reći ni ovako: Sto ja vidim i razumijem, to vjerujem, a što ne razumijem, to ne vjerujem. Tako kažu neki kršćani. Takav govor je nečestit i grijehan govor. Kao bismo mi sami mogli se potu, na šta bi razumijeti, taču bi to bio, znanje, o ne vjeru. Sto mogu sam savim čestiti, to znam; to ne tražim vjerovati. A sveta vjera ima i takvih istina kojih ne čemo moći nikada savim shvatiti, a držimo ih za istine, jer znamo za njih, kako svemajaci; i nepoznatiji Bog.

PODLISTAK

Vratio se je iz Bosne. Otišao je u Bosnu za svjetlo nauka, jer ga mi tada odmah namjestili. Nije bilo da bila hoiha kad ga pritušene godine, pokupio je stvari i vratio se u Zagreb. Računao je, da će mu tu biti lakša zemlja, u kojoj će počivati.

Rado je pripovjedaoh o onomu, što je doživio u Bosni. Da i vi čujete nešto od toga.

U Bosni me zapalo slušiti u neugodnom mjestu nastanom gotovo samim Muslimanima. U početku bilo mi je teško. Tamo nije bilo naše crkve. Nisam čuo glas zvonova, na koji sam bio navikao. Narod je živio po starinski. Ljudi su govorili sa mnom samo, kad su imali kakvog službenog posla. Tišina, koja je lebdjela nad gradicem, prekidao je samo glas muzičara, kad je u minareta pozivao narod na molitvu.

Narod je bio čestit i pošten. Zadana mu je riječ bila svetinja. Nije bilo, da bi što komu pofalilo. Kućna se vrata nisu ni noću zatvarala. Blagodne su svetkovi. Postove strogo održavali. Mislim, da bi bili kamevalni onog, koji bi prekrišio ramazanski post. Prosjak nije nikad badava pokušao na njihova vrata. I najsiromašniji su mu barem nešto udjelili.

Tako su živjeli svojim životom, ipak sam jednom iznauvao djetetu izgledne muslimanske obitelji.

Muslimani, govorio je, vole djecu i smatraju je Božjim blagoslovenom. Znači je muškarci miliji. Su mu vidi više djece. Sveti križ: „Djeca i baka našla prediše u kući. Djece se veseli i najveća sirotinja, a pogotovo se ljudi veselje muškoh djetetu. Bit će potpora roditeljima u starosti i sačuvat će im ime i spomen u narodu.“

U gradici je bila najuglednija obitelj Muharem C. age. U Muharema bilo hiljade dunama zemlje, bila sila smetova.

Muharem je bio dobar čovjek, pravio otac sirotinje. Bio je lijep, da ga je svima milina gledati. U svome je dade obilno narodna bosanaka odijelo, ukrašeno srebrnim, zlatnim i svilenim vezom, i prošetao bi se čaršijom, da se nađe i porazgovori s prijateljima. Svi su ga štivali i volili.

Striženo kumstvo

Zena mu je bila iz stare, begovske obitelji. Proula mu je nekoliko djevo, ali nijedno ne ostade vru Dvoj je već mrtvo došlo na svijet, treće živelo al doskora umrije.

Narod je govorio, da noću koga mora Krv aginice, pa da joj već u utrobi umru djeca od gladi. A da bi bilo umru i ano treće, još i parje nego je duela na svijet, da to ne zapamete i zapli i molitve. Al da ga ne oni ne mogu održati na životu.

Kad je aginica imala postati majkom i četvri puta učinilo sve, što se moglo, da se porod održi na životu. Iz korijste potkove nekome je hovač obru, a aginica ga nošila na tijelu sve do poroda. Noću je otisla u dimanjku i izvadila čavao iz ranašobno sarduka i dala in njega načialni prateniče i utkala ih u kapića, koja se nositi dijete. Od četvet je udavica uzela devet kameših lanenih krpa, i u njih je sakrila kosinjicu za dječu. A kad je mati došlo na svijet, opamno ga je polazno od vune ove, koja je znahno vik. Ona kolievite djeteta nežnije okrug ležom, da ne uznagaa od djeteta sahlasti, a pod glavicu mu postavila kamen, kojeg načole među granama drveta. Poružale i hodja, da se moći nad djetetom, da bi ga sačuvalo Allah na životu. Izgledalo je, da je sve to uzalud. Dijete nije htjelo jesti i otizjedno je isahilo.

Agja je bio obuzumljen. Hae prvaj Musliman, bio je gremen povuži se volji Allahovoj, al mu čelo savršeno od straha, da ne izgubi i te djetice i da ne legne u grob bez nasljednika.

Malša se jedva držala duha. Agja odlučio pokušati i ovo posljednje.

Izajet će ga pred kuću u predagorenu. I tu će dočekati prvog čovjeka, koji je će onuda proći i zamoliti će ga, da mu kumuje djetetu. Možda da će to spasiti djetetu. Toj se malša nitko ne sanje ogisiti i odbiti kumstvo.

Tog sam dana pošao zateza od kuće. Morao sam poduriti. Trebalo je prevaliti na konju nekih šizimskih životinara, da dođem do mjesta, gdje je bilo komišta muazana.

I tako sam se ja našao pred na ulicu, kad kumstvo je kade ginja djetetu.

A ne samo sveta vjera, nego i svagdašnji život ima svu silu istina, kojih ne skrivamo, a ipak ih vjerujemo, jer nam drug ljudi jamče, da je tako. Htjelo je tako, što smo mi sami vjerali i doživjeli. Najveći se dio našeg znanja osviba na vjeri bilo ljudskoj, bilo Božjoj. Ako dakle vjerujemo ljudima, kudikamo više treba da vjerujemo Bogu.

Ovakvi, koji bi htjeli sami sebi odvratiti i kazniti vjeru, eterni su nevjernom Tomi, koji je rekao: „Dok ne vidim na rukama njegovim (Isusovim) znaku od čavala, i ne metnem ruku svoju u rebro njegovo, ne ću vjerovati.“ A Isus odgovori Tomi: „Pošto ja me, vidjelo vjeruješ. Blizani oni, koji ne vide, a vjeruju.“ (Ev 20, 25 i 29) Vjera dakle nije u gledanju i pipanju, nego u prihvaćenju istine našl gleda i šastva Božjega.

ČINIM TO RADI NASEG GOSPODINA!

Imajući pohoda staroak dom, kojim su upravljale majke sestire žirnahaba. Upraviteljica je pokazala čitavu kuću. Počila je boginja do stranca. Do nemočnika, bolesnika i slabotomnika: čitav mu je opet pogled više odjeljenja, u kojima su djelovale Sestre u navisavom djelu ljubavi prema bližnjima.

Bojatoš je radi svega toga bio dirljivo garot. Htjelo mu reče: „Majko, ja ne bih još posao vratio mi za milijun dolara godajste plaće.“

„Ja ja, gospodine“, reče: „nijeseti se Sestra, čak ni, za novac cijeloga svijeta. Ja to činim radi našega Gospodina.“

(iz „Vole Vero Vivo“)

Baka se djetelova stisnuh za ugađ kuće i držala je u rukama djetetu. Pokušaje je stajao oga. Kad sam htio proći, stavilaše me i umoliše, da imajmno djeteta. I gruziše mi škare, da njome odrežem čupak kose djetelove povrh čela.

Kad sam to učinio, postao sam striženim kum djeteta i pokuših se s agam i s cijelom njegovom obitelji.

U Muslimanima ima još dvojak kumstvo: kod obrancija (sunet) i kod vjerdanija, ali striženo se više čini od tog dvoja.

Kumčetu samo darovao dukat, a mene namjenu svitumom kosuljom i još mi agja dade dvije zlatom obrambene kurbane.

Dozbi Bog dade te se dijete održalo na životu. Međo same zamislivo agja i njegoj. Stadoše me pozvali i u kuću. Aginica se nije karia greva mnoho. To bilo sam joj blizi i dragi reči.

Kad mi kumčetu bilo dvije godine, počelo ga obilati kao odraslijeg muškika. Na gače mu navlačili fakčire iz fine boje. Povrh kofije dabi yume-na mašila, koparana i prahše. Ono ti kade, nas smatrali sujni pojnas, takovo iz. Na noge mu navlačili široke cipice, jemenje ili filine. Htjelo djetetu, da mu taku kupa i šurak, postavljem listijom kočom, al ne štete oga, jer se tako nose samo odmasi i obilni ljudi.

Isa vrijeme četrnao godine upisano se roditielj moje kumče u staru, boravni školu, kumče zvanu, da tamo ud temeljne istine muslimanske vjere i sveučenijske nauke. Pevajije se htjelo učiti sa dječommo školom i školom in doba. Svele sama puta s roditieljima čuo na ispit tog mog kumčeta. I od svog zati se veselio njegovom napretku.

Kasnije sam bio premješten obručnom sudu u Sarajevu. I kad sam otisao, niama savom prekinuo veza s agom i njegovima. Svele smo si godne čestitali blagdan, a i danas se još katkada javljamo jedni drugima.

Ovih me čitavo postalo kumče u svatovo 10. i 11. kad budem bilao mnogo. Ispavava sam svaku da sam sa kumčetoj na se, kumče kuje i da, sam se s njime upoznao.

4. Nedjelja po Dubovima

3. VII. 1949.

„**Su, mila polina, moje Gospodin je moja svjetlost, moje spasenje, koga da je koga? Gospodin je branitelj, moza života od koga da strepim? Ne-prijatelj moj, koji me muče, sa mi iz-nemoguć i pada: Da se utabori protiv mene, vojaka, ne će se uplašiti srce moje.**“

Sv. Pavao u **Polemici** Rimljanima (8, 18-23) oči da sva priroda i Živa i neživa trpi za otkupljenjem, slobodom djece Božje i Hožim poslušništvom. „Stvoreni su podvrgnuti ispravnosti... ne nadaju se, da će se otkupiti, ža-ri-podnosti na službu slobodi djece Božje. Svi stvoreni uduhu... i nu-iz-difereno u sebi otkupljenja Božje poslušništvu.“

Sv. Evandjele govori o čudesnom rito-bolovu (Luka 5, 1-11). „U ono vrijeme kad je narod naučio k Isusu, da čuje riječ Božju, On je ostao kraj Genezaretskog jezera. I vidje dvije lađe u obalu, a ribari su bili sa mi i isprali su mreže. I uđe u Simonovu lađu, te ga zamoli, da malo oisrne od zornje. Kad je sjeo, uide je narod iz lađe. A kad je pristao, govori, reče Petru: Povez na dubinu i bacite mreže za lov. Simon mu odgovori: Učite-lju, mudići smo se svu noć i nijesmo uloviti ništa, ali na Tvoju riječ bacit ću mrežu. I kad su to učinili, ulove vrlo mnogo riba, da im je pucala mreža i drugosimo, koji su sa mi u obalu, uđu dade znač i pomognu mu. I on ih zovnu i spustiše obje lađe sa-ko, da su skoro potonele. Kad je te vi-dje Simonu Petru, padne do Isusovih nogu i reče: Gospodine, stidi od mene, jer sam čovjek griješnik, jer je sje-ni-čivanje obuzelo njega i sve njegove drugove, radi toga riba, koje su u obalu. Tako i Jakov i Jure, dvojica iz Zebedejeve, koji su bili Simonov drugo-vi. Tada Isus reče Simonu: Ne boj se, od sada ćeš loviti ljude. I izvuak lađu na suho, ostave sve i pođu za Njim.“

Postka: Dječici nijesu djelo nič ništa ulovili, jer nije bilo Božje pomoći i blagoslova, a čim su bacili mrežu u fine Isusove, ulovili su veliko mnoštvo riba. Učino se iz toga, da naša djela ne vrijede ništa, ako nisu s Bogom odnena, i da bez Njegove voje ne možemo postići nikakav uspjeh u ži-votu.

ŽENE U EVANĐELJU

Jairova kći

„I gje, dođe čovjek po imenu Jair, koji je bio predstojnik obrtnički, i pade pred njegove Isusove noćeg, da uđe u kuću njegovu. Jer je u njeza bila kći jednica, od kojih dnuvrat godina, i ona je bila na smrtnu (Lk. 8, 41-42). I dođe je to na rubu k Jairovoj kući, kad se dogodilo Serapijino ozdravljenje. „Dok je on još govorio, dođe netko iz kuće predstojnika obrtničkoga govoreći mu: Dmrla je kći tvoja, ne trudi više. Učitelja! A Isus čuvši to, reče mu: Ne boj se, samo vjeruj, spasi će se. (Lk. 9, 49-50). Marko i Luka bilježe, da je Isus ulazio u mrtvoću kuću sa sobom uzvao sina Petra, Jakova, Ivana i djevojinca ona i majku. Svjedekom čuda nije imao biti nitko do ove petarice, jer u Ono prečudno, da bi se svjetlino po-drunka bižim mesjanjskim iščekiva-nim mogla dignuti na pobunu, kad bi najednom saznala za ovo uskrsenje.“

Stoga ona kći, da ovaj drugi dokaz nj-voje vlasti nad svu dušu pred me-štvošću. Što nezapamtivo. „Cinjenica je da djevojka, koja su oplakivali kao mrtvu, u šestina slajem i obredima propisima, što se obično drži u na Istoku, nije mogla se da na pouzdi pašaju i tumačenje. Počinuo sakrili čudo jedva da se moglo. Zato Isus odabire svjedocima čuda samo trojicu apostola te ona i majku. Jais ga je bio javno govorio u mrtvoću, pa ga je do-sljedno imao priznati i u karavatskoj sobi. A onaj, koji nije nikada pravio razlike između muškarca i žene, želi da uca bude prisutna i majka. Roditelji su imali jednako pravo na dijete, pa su imali zajedno dijeliti i radosi gledi-šću, kako se ona vraća na život.“

Isus hvata svojim rukama djevočinu — od smrti ukoteno — ruku i kaže: „Tajta kumice. Djevojinu, hebi velim, ustani i odmah učini i pade hladiti. Njegova božanska moć učinila je, da je

Pobožna majka Benedikta na smrtnom krevetu pozvala je svojih pet kćeri, pokazala im križ i rekla: „Hrane naš-jeje Spasitelj neka budu vaše učitel-je za djeteloga života. Svako od vas ostavljaj po jednu od ovih presvetih ranga. Najmlađa Urhula, stara 4 godi-ne, dobita je ranu prvotoga Srca. Ona se rodila 27 XII. 1660 u Mkrate-ru u Italiji. Bila je redovnica kapucnička i imala ime Veronika. — Za usre je izabrala sv. Katarinu Sjensku i sv. An-žu Ljasku i po njihovim primjerom se mrtvila. U ikoli muke Isusove učila se potpuno iztvajati svojem božanskom Kralju i životi Mu, pod svaku cijenu, pa i bez truna utroje. Često je govori-la: „Tko god želi biti Božji, mora umri-jeti sam sebi.“

U svojoj je duši Veronika trpjela mu-čeništvo ljubavi u sjeđenju sa Isusom već od prvih dana redovništva. U dušu je imao udjelja Spasitelja — kako nosi teški križ i poziva je, da ona podijeli sa Njime ovaj teret. Osjetila je silnu želju da trpi i za tim kao da je Spasitelj stavio svoj križ u njezino srce. Naša se okružena od svih vrsti muke, ali je opazila, kako su se sve ove muke pret-varile u iserije i drage kamelije, a sve je imalo oblik križa. Bog joj je na ovaj unutarnji način obavio vjerdnost tr-panja. Onda je govorila: „Križ i tpi-jevanje jesu pravo bogatstvo i pravo tpi-jevanje.“ Uz svoj potpis je uvijek do-da-vala riječi: „Kći križa.“ Podijele njezine smrti našao se na njezinoj trpeli fizički uzletat križ i sva ostala očuda Mke Isusa.

Njezine boli i trpjenja bila su broj-na, duga i strašna. Tu su bile duge i teške bolesti, žestoke napasti duha ml-ne, unutarnje suhoće, tama i bezuče-jeznost tako, da joj se činilo, da ju je mi-lostni Bog sasvim napustio. Osjetila se u smrtnoj stisci, okraljujući od smrti. Ali ona je neprestano ponavljala: „Bl-a-gosložen budi Bog! Premo Njegovoj ljubavi sve je to malo. Život križ, on je di-ji i samo on. Sve prihvatam samo da izvršim svetu Volju Božju.“

Od Boga je primila različit izvan-redne mišlj Božje. Spasitelj joj je do-ao da osjeti strahovite boli Njegove tr-panje krune, koje je nijesmo nikada ostavi-je. Liječnici su je hipali izliječiti od tih boli, ali su ih samo govtali. Pažlj. joj glavni uzarenim Elyzom, a uzarenim od šljikme koju je probijali kožu na vratu.

Bravo poručnice!

djevojku, koju je oteo smrti, zapovje-di, da joj dođu jesti (Mk. 8, 43). Godine nevinosti pribavila se joj ralo-žnost novog života. A vidje njzimu bu-duću vjernost Božjoj molitvi, Spasitelj želi, da ona ojača i naraste u kreposti i mudrosti. Kad je ostavio kuća, zad-aj je njegov način, da ne kaznju niko-me, što je uočio. Čudo je ubijeno za dobro i radost ostajeti, a ne za divlje-jeje molitva.

Francuski poručnik, koji je sudio-vaio u svjetskom ratu i radi svoje hro-voisti bio više puta otkidovan, dokao je nedavno iz Afrike, gdje je bio na službi.

Bio je mladši visoka stasa, vedra i letrana lica, a cijelo je njegovo dia-ri-je odavalo, da je pravi kavalir i ulju-đana čovjek.

Nekog posljednjerna u potpunoj uniformi ušao u glavnu poštu nekog velikoga zapadnofrancuskoga grada, da pređe pismo.

Kako je izradio iz svoga džepa nov-čariku, islobođeno je izvuak svoju krunicu pa je opazio, kako su se svi činovnici silno začudili, kako mu se poručnikovo ime i ironički gledaju.

Porve mirno priimi taču svoju krunicu i metne je na mramornu ploču, tako da su je mogli svi vidjeti. Ein-
480 **GODENJAKA BOLASKA** sv. Franje Ksaverskog na japansko tko svečano je proslavljeno od japanskih katolika. Prije same proslave sv. Otac Pijo XII. uputio je kardinalu Thomasu Gilroyu, metbiskupu Sidneya (Austra-lije) pismo, u kojem ga je imenovao svojim izaslanikom na proslavi. U pri-

bez uspjeha. Dragi joj je Spasitelj uti-šao svoje svete rane na mnogima, ruku-je i na koku. Ocjeljena je strasna bol-ja i kao da je priklova na križ. Vise je pula osjetila i boli bičevanja Spasite-ljeva.

Križevne su vlasti žule za ove izvan-redne stvari i odučile su iskulisti Ve-ronikinu poslušnost, poniznost i strp-ljivost. Kao šugavu ovcu odijelili su je od ostalih redovnica. Zabrani joj sve-lu. Pričest, isto tako molitv kasovolji i kao da je priklova na križ. Vise je pula osjetila i boli bičevanja Spasite-ljeva. Ali ona je sve to podnijela sa svršenom poslušnošću, a dubokom po-niznošću — samozatajom, bez i najma-njeje znaka žalosti. Bila je svetna, što je bila ponižena i što je mogla trpjeti. Krušnja je bila svršena s uspjehom.

Osobito je bila velika njezina ljubav prema spašiteljskim. Pričestivale se Bogu kao križ za njih. Svojom je krunju na-pisala molitvu za građane. Na koncu veli: „O duše, otkupljene Isusovom Križem! O grešnici! Dodite svi k Nje-govom presvetom Srcu, davno života, nezajmenom oceana ljubavi. Dodite svi, Grci i jevrejci, i grešnici, ostavite gešij i do-đite k Isusu!“

Mnogo je molila i za duše u Castil-liju. Bog ju je obdario i darom čuđa u prirodi. Uza sve to ona nije pre-tala biti ponizna i trpjeti kao Bica sil-ka raspetoga Isusa.

Na smrtnoj je postelji primila svete Sakramente. Zatim se pogledom obra-tila na svojega ispovjdnika. On se od-mah stelio da je ona česte govori, da će umrijeti samo iz poučnosti. Tada joj ispostovnik reče: „Sestre Veroniko, ako je Božja volja da sada iše k N-ju, nađite iz ovoga svijeta.“ Na je rječi Veronika obrčila od i znak pou-čnosti, a onda joj je jednom pogledala svoje sestre i naklonivo glava izdah-nuo i petak 9 srpnja 1729. papa Gir-gur XVI. proglasio ju je 28 svibnja 1899 svetom.

U **SYDNEYU** (Australija) proslavili su čudesetogodišnjicu postojanja bogoslov-skog sjemeništa, koje je desat doba 725 svetenika.

ZE TOKIJA JAVLJAJU, da je jasnim nepovjerenje nadano misivo ljelo jed-nog francuskog misionara u Japanu, koji je 7 ožujka 1943 bio ubijen od japanske policije.

svaj svoju pristojbu, vrlo polagano pe-vaše krunicu, prilime križe svojim ustima i ne rekavši ništa riziavi sepi krunicu u svojoj džep.

Tada se uspravio u svojoj svojoj du-žini i pogledom, koji je tako čisto gledao smrti u oči, i kapa je još prije nekoliko dana orlovskim pogledom obuhvatao guleme daljnje afričke pu-štanje, posledom, koji je skoro oholost najjačih ljudi, sada je pogledao na silnu gospođu i gospođice za uredsko-ga prozoraću.

Gospoda u crmini, koja je iztvovala dva svoja sina za Gosnovia, pošla je naprijed i s velikim poštovanjem i uz budjenjem pruži ruku poručniku i reče mu glason: „Bravo, poručniče! On joj se duboko nakloni i reče: „Stvala, go-spodu!“

(Vojo, Veni, Vive, 1948)

Sveta braća

(K. arpača)

Svake godine slavimo sa osobitom vječnom blagom sv. Bruce, Cirija i Metoda, slavenskih apostola. Tako ga sferimo i ovog godine. Slavimo, kao znač zahvala na svemu ova i ljub-avi. Nisu, kao Strojmarer, imali na-čelo: „S prvotjem slobodi!“ — ali su to načelo spovedili, a nezadrživo i ustrajnom kršćanskom ljubavlju, koja je bila puna narodu i naravnosti. Zato njihovo djelo i Žive u našojstaju a gra-tilaj.

Apostoli su svih Slavena u vier-skom i kulturnom smislu Svru Slave-nina sv. Bruce devolite temelje bud-nog prosvjetitelj i opce kulturnog na-čelovanja. Šarno njihovim smiljenjem djelom uspjeli su svi slavenski narodi pristupiti u prosvjetas zajednicu ostali-ih naroda i

Ljubav prema bližnjemu postakla je sv. Cirila, da se okrećene svih onih uslođnosti, koje mu je mogla pružiti samica karnešana i prosvjetanje zmi-ni. A oboje je samostalno njegovo srce i duša. Htio je biti bogoslov, koji se drži riječi svetoga Pavla, kad veli: „Strah me je, ako se ne držim Evanđe-lja!“

Ljubav prema bližnjemu potaknula je sv. Metoda, da svu svoju orkanju, torkuju sposobnost upotrebi na dobro narodu. Nja se je politička svijest ka-budila. A znao je, da za mogli postati plijem jeziga i nemilostivoga ne-prijatelja, koji je naruptao zanimli-voje riječima, a onda i silom.

Sv. Metod, pun je žari prema slobodi i kako je shvatao i čita kršćansku. Pristupio je rješavanju odnosa između slavenskih naroda i drugih, koji se ni su uvijek odnosili kršćenski prema Slavenima.

Sv. Braca uče slavenske narode pism-venosti. Uče ih kako će se uzorati u književnom smislu. Uče ih izrazu div-ljenja prema Bogu. Uče sve Slaveno, da sve svoje duhovne snage posete dobro čovječanstva.

Sv. Braca svjedoci su u povijesti slavenskih naroda, ali zato pripadaju, kao sveci, i drugim narodima. Pripa-daju, kao divan primjer potrvovnosti i neselbičnosti, kad treba riječi Evanđe-lja primijeniti u djelo.

Sto je izvatka, nego najpovoljniji od-raz samoga Krista. Biti drugi Krist, to je težnja ne samo sveca nego i čuž-no ostvarenje svakoga kršćanina.

U oltujnim danima Srednjega vijeka sv. Braca unijeh među slavenske dje-vi-čavne zajednice zbilju kulture. Un-ješe zbilju vjere i načela, koja su, što je najvažnije, propovjedi, djelom. Načela, za koja su žrtvovali svoje ži-vote.

Primjeri privlače, stara je izreka, koju je iskušivo života pojedina i na-rođna potvrdilo. Ima li ljepših primjera za sve Slaveno nego li su idealni Bi-kevi sv. Bruce, koji nisu nikada napu-stili, nego ožaren apostolatom ljubavi, vjere i vršenja dobra među ljudima.

Kraljevstvo nebesko

Tvoje je kraljevstvo, Gospodine, kao zrno koružine, koje uzme čovjek i po-rije na svojoj njivi.

Najmanje je ovo zrno od svih svjen-ka, ali kada uzraste, veće je od svih povrća, i bude drvo, da ptice nebeske dolaze, i sjedeju na njegovim granama. Tvoja Riječ, Gospodine, ulazi u naša srca i naše, da se razgrana, da bude Život.

Iz strogoga sjenčaja, koje ti pjeva-je u dušu, širi se moćne stabla naše vje-rove, koja se diše Tvojom nebeskima.

Naša vjera proživja naše molitve i naš rad. Na kritima vjere uspijevamo se Tvojem auacu i Tvojem svjetloma-mu, Tvojem kraljevstvu.

Tamo prestaju ljudske tegobe i bo-vošni. Tamo se smiruju izmoleni i siri-movalni, tamo živa istina otkriva sv-jetlo, koje nihačevi jad ne zastra.

Tvoje je kraljevstvo, Gospodine, plod silnog sjeneja, koje raste u našem životu, jer je u njemz magla Tvoje prisutnosti.

Tvoje je kraljevstvo sreća, kruna naš-stva trpjenja i naše želje za Tobom, koji si jedinim ljepota i smiljenja vjernosti.

